

РЕШЕНИЕ

№ 276

гр. Шумен, 17.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ШУМЕН, СЪСТАВ I, в публично заседание на двадесет и четвърти октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Мирослав Г. Маринов

Членове: Ралица Ив. Хаджииванова
Петранка Б. Петрова

при участието на секретаря Даниела Ст. Андонова
като разгледа докладваното от Ралица Ив. Хаджииванова Въззивно
гражданско дело № 20233600500355 по описа за 2023 година

С решение №253 от 06.04.2023г. по гр.д.№2022/2022г., ШРС е отхвърлил предявените от “ЕОС МАТРИКС” ЕООД-гр. София, представлявано от управителя Р. И.М. – Т., чрез пълномощника адв. Д.К. при ВТАК, против Т. С. Т. установителни искиове с правно основание чл. 422, ал. 1 от ГПК във вр. чл. 124, ал. 1 от ГПК, във вр. чл. 140 от ЗЗД, във вр. чл. 99 от ЗЗД, за признаване за установено, че Т. дължи на дружеството сумата от 1 650.98лв., представляваща главница за неизплатено задължение по договор за потребителски кредит № FL504066 от 25.11.2009 г. , сумата от 1315.08лв., представляваща договорна лихва за периода 25.11.2009г. до 25.11.2021г., 82.50лв., представляваща мораторна лихва за периода 26.11.2021г. до 25.05.2022г. както и законната лихва върху претендираната главница, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – 26.05.2022 г. до окончателното изплащане на сумата, и за което вземане е била издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК № 573/06.06.2022 г. по ч.гр.д.№1095/2022 г. по описа на ШРС, като неоснователн г. Присъдени са и следващите се разноски.

С определение № 1101/11.05.2023г. по гр.д.№ 2022/2022 г. на ШРС, постановено по реда на чл.248 ГПК, поправено с определение №1528/03.07.2023г., дружеството е осъдено да заплати на ищцовата страна направени от последната разноски за адвокатски хонорар в размер на 50лв., като е отхвърлил искането за присъждане на такива за разликата над 50лв. до 300лв./за сумата 250лв./.

Решението е обжалвано изцяло от ответното дружество. Сочи, че същото било

неправилно и необосновано по подробно изложени съображения. Неправилно съдът приел, че заявлението по чл.410 от ГПК против задължените по процесния договор за кредит лица Ф.Х.С. и Т. Т. С., било подадено след изтичане на шестмесечния срок по чл.147, ал.1 от ЗЗД.

Заявлението било подадено по поща чрез пощенски оператор в последния ден от шестмесечния срок-на 25.05.2023г., за което били представени доказателства в първонистанционното производство, които не били обсъдени от съда. Моли, съдът да отмени решението и постанови друго, с което заявените установителни претенции бъдат уважени.

Частна жалба рег.№7555/01.06.2023г. срещу определение № 1101/11.05.2023г. по гр.д. № 2022/2022 г. на ШРС, постановено по реда на чл.248 ГПК, поправено с определение №1528/03.07.2023г., в частта, с която молбата за изменение на решението в частта за разноските е отхвърлена за разликата над 50лв. до 300лв./за сумата 250лв./ е депозирала Т. С. Т., действаща чрез пълномощника си адв. Р. Д. при ВАК. Моли същото да бъде отменено, като на основание чл.78, ал.1 от ГПК ѝ бъдат присъдени разноски в пълния заявен размер от 300лв., съгласно чл.7, ал.7 от Наредба №1 от 09.07.2004г..

Всяка от страните взема ставоще по неоснователността на въззивната жалба на насрещната страна.

Жалбите са подадена в срок, от надлежна страна, поради което се явяват процесуално допустими.

Шуменският окръжен съд, след като обсъди доводите, изложени в жалбата и прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, приема за установено следното:

Въз основа на депозирано от „ЕОС Матрикс“ ЕООД- гр.София, представлявано от Р. И.М. Т.-управител, заявление по реда на чл.410 от ГПК, е издадена заповед №573/06.06.2022г. по ч.гр.д. №1095/0222г. на ШРС , по силата на която е разпоредено Ф.Х.С. и Т. С. Т. да заплатят солидарно на ищцовото дружество: сумата 1 650.98лв., представляваща главница за неизплатено задължение по договор за потребителски кредит № FL504066 от 25.11.2009г., сумата 1315.08лв., представляваща договорна лихва за периода 25.11.2009г. до 25.11.2021г., 82.50лв., представляваща мораторна лихва за периода 26.11.2021г. до 25.052022г. както и законната лихва върху претендираната главница, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – 26.05.2022 г. до окончателното ѝ изплащане, и деловодни разноски в размер на 240.97лв..

Заповедта е връчена на длъжниците, като в дадения срок е депозирано възражение от Т. С. Т. , поради което на заявителя е указана възможността да предяви иск. Последният в срок е сторил това и е предявил настоящите установителни искове. Настоящата инстанция намира, че исковата молба е депозирана в срок, доколкото съобщението за предоставената възможност за предявяване на иск относно вземането , предмет на заявлението, е било връчено не на съдебния адрес, изрично посочен в заявлението за издаване на заповед за изпълнение. Не е четливо и в частта за месеца пощенското клеймо, удостоверяващо датата,

на която исковата молба е изпратена по пощата.

На 25.11.2009г. между „Юробанк България“ АД / предишно наименование „Юробанк и Еф Джи България“ АД и „Българска пощенска банка“ АД/, в качеството на кредитор и Ф.Х.С., в качеството на кредитополучател, бил сключен договор за потребителски кредит № FL504066 от 25.11.2009 г., по силата на който дружеството предоставило на С. сумата в размер на 2060 лв. за текущи нужди, при период на издължаване на кредита 144 месеца, като крайния срок за погасяване на дълга бил 25.11.2021г.. Кредитът се превеждал по сметка IBAN ..../чл.2./. Банката следвало да получи възнаградителна лихва в размер на 12 % през първата година, а за всяка следваща година годишна лихва, представляваща сбор от базовия лихвен процент на БНБ за потребителски кредити за съответния период плюс надбавка в размер на 4.250 пункта, като към датата на сключване на договора БЛП за потребителски кредити бил 12.750%. Съгласно чл.7 от договора, кредитът се погасявал на равни анюитетни месечни вноски/включително лихва и главница/, с размер на всяка вноски: 27.06 лв. – през първата година от срока на издължаване на кредита и 33.21 лв. – за всяка следваща година до крайния срок на издължаване на кредита, като погасителните вноски следвало да се изплащат ежемесечно на 25-то число на съответния месец. Съгласно чл.3, ал.4 от договора, ГПР възлиза на 17.14%. Вземането по договора било обезпечено чрез поръчител/Т. С. Т./, като съгласно чл.12 от договора, поръчителят се задължил да отговаря солидарно с кредитополучателя пред банката за цялото задължение по сключения договор. Договорът и погасителния план към него са подписани от кредитора, кредитополучателя и поръчителя.

На 27.03.2020г. бил сключен договор за продажба на вземания /цесия/ между „Юробанк България“ АД и „КОЛЕКТ БГ“ АД /с предходно наименование „СВЕТИ ГЕОРГИ ГРУП“ ЕАД/ по силата на който били прехвърлени вземания, сред които и произтичащите от договор за потребителски кредит № FL504066 от 25.11.2009г., сключен между „Юробанк и Еф Джи България“ АД и лицето Ф.Х.С., в качеството на кредитополучател и ответника Т. С. Т., в качеството на поръчител. „КОЛЕКТ БГ“ АД /с предходно наименование „СВЕТИ ГЕОРГИ ГРУП“ ЕАД/ по силата на договор за прехвърляне на парично вземане от 11.12.2020 г. прехвърлило задължения, сред които и произтичащите от процесния договор за потребителски кредит на ищеца по делото- „ЕОС Матрикс“ ЕООД.

На 21.01.2022г. с пратка с № 0100013459245 на пощенски оператор „МиБМ Експрес“ ООД на поръчителят Т. С. Т., в качеството на длъжник било изпратено писмено съобщение за извършената цесия на парични вземания от упълномощен пълномощник на цедента - адв. дружество „И.и Д.“ на посочения в договора за кредит адрес. Със същата пратка ѝ било изпратено и писмено известие, с което ѝ се предоставя 15-дневен срок за доброволно изпълнение на непогасеното задължение по горепосочения договор за кредит. Пратката била върната обратно на подателя с отбелязване „Непотърсено“.

Съгласно заключението на изготвената в хода на първоинстанционното производство ССЕ, при проследяване движението на сметка IBAN ..../сметката на кредита/, е видно, че на 25.11.2009г. кредитът е усвоен, като за периода от датата на усвояване на кредита за погасяване на задълженията са постъпили общо 2974.45лв./ като последно сума от 70лв. на

18.12.2014г./, с която сума били погасени : главница-409.02лв., договорни лихви-1517.93лв. и банкови такси-147.50лв.. Размерът на задължението към датата на заповедното производство - 26.05.2022г. възлизал на 3 291.62лв., от които 1650.98лв.– главница; 1315.08лв. – договорна лихва за периода от 25.12.2014г. до 10.12.2020г.; 243.06лв. – законна лихва за периода от 11.12.2020г. до 25.05.2022г., а към датата на подаване на исковата молба – 16.09.2022 г. размерът на задължението възлизал на 3345.28 лева, от които 1650.98лв. – главница; 1315.08 лева – договорна лихва за периода от 25.12.2014 г. до 10.12.2020 г.; 296.72лв. – законна лихва за периода от 11.12.2020 г. до 19.09.2022г.. В заключението вещото лице е посочило, че доколкото от ищцовото дружество не е представена счетоводна справка, отразяваща начина на осчетоводяването и отразяването на вземането по договор за потребителски кредит № FL504066 от 25.11.2009 г. в счетоводната система на „ЕОС Матрикс“ ЕООД, то не може да даде заключение относно това, дали сумите, които се претендират, са осчетоводени съобразно ЗСч..

По делото са представени и 41бр. заверени копия от вносни бележки, удостоверяващи извършени плащания на задължения по процесния договор за кредит от името на Ф.Х.С.. Представени са и още 6 вносни бележки/всички от 2009г./, но доколкото сумите по същите са превеждани не по банковата сметка на процесния кредит, а по други сметки, то не следва да бъдат обсъждани като ирелевантни за спора.

При така установената по-горе фактическа обстановка, съдът достигна до следните изводи:

Заявени са претенции по реда на чл.422 от ГПК за установяване съществуването на вземане – неиздължена главница, възнаградигелна лихва и законна лихва върху главницата, по договор за потребителски кредит.

Съобразно правилата за разпределение на доказателствената тежест /чл.154, ал.1 от ГПК/, ищецът следва да установи при условията на пълно и главно доказване следните правопораждащи факти, а именно: че спорното главно право е възникнало, в случая това са обстоятелствата, свързани със съществуването на облигационно правоотношение между дружеството-кредитор и ответника, настъпване изискуемостта на паричното задължение на последния, изпълнение на задължението на кредитора по конкретния договор за предоставяне на кредит, и в частност предоставянето на заетата сума. Ответната страна следва да установи факта на заплащане на дължимата главница и възнаградителна лихва в срок.

В настоящия случай се установи по безспорен начин, че Юробанк България“ АД“, в качеството на кредитор и Ф.Х.С., в качеството на кредитополучател са били в облигационни правоотношения, уредени от сключения между тях договор за потребителски кредит №FL504066 от 25.11.2009г.,

Не е спорно, а и видно от заключението на ССЕ, уговорената сума е предоставена на С. и усвоена.

Договорът е подписан и от ответницата Т., като в същия е отразено, че се явява

поръчител и солидарно отговаря за задълженията по него с кредитополучателката С.. Ответната страна не е ангажирала доказателства, че кредитополучателя или тя като поръчител, са погасили изцяло задължението за изплащане на главницата и уговорената лихва по договора.

Доколото ответницата се явява поръчител по договора, то за нея е приложима разпоредбата на чл. 147, ал. 1 от ЗЗД, предвиждаща, че поръчителят остава задължен и след падежа на главното задължение, ако кредиторът е предявил иск против длъжника в течение на шест месеца.. Съгласно постановките на Тълкувателно решение №5/2019г. на ОСГТК, при уговорено погасяване на главното задължение на отделни погасителни вноски с различни падежи, шестмесечният срок по чл. 147, ал. 1 ЗЗД започва да тече от настъпване на изискуемостта на целия дълг, включително в хипотеза на предсрочна изискуемост.

С оглед данните по делото/ изискуемостта на целия дълг е настъпила на 25.11.2021г., а заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 срещу кредитополучателя С. и поръчителя Т. е изпратено по пощата до съда на 25.05.2022г./, настоящата инстанция намира, че в случая заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК е депозирано преди изтичане на шестмесечен срок от падежа и на последната вноски.

Още в хода на първоинстанционното производство, преди първото съдебно заседание, ищцовата страна е представила известие за доставяне от пощенски оператор „М и МБ Експрес“, пощенското клеймо върху което сочи, че на 25.05.2022г. е получено за доставяне заявление по чл.410 от ГПК от „ЕОС Матрикс“ЕООД, доставено в ШРС на 26.05.2022г.. Предвид това и с оглед разпоредбата на чл.62, ал.2 от ГПК, срокът по чл.147, ал.1 от ЗЗД не следва да се счита пропуснат.

Действително налице е отбелязване на щемпела върху заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК/въз основа на което е образувано ч.гр.д.№1095/2022г. на ШРС/, че същото е постъпило в деловодството на съда на 26.05.2022г. „на ръка“. Но очевидно се касае за грешно отразяване начина на получаването му, доколото съгласно представените пред въззивната инстанция справки, на 26.05.2022г. в деловодството на съда е входиран един единствен документ от заявителя „ЕОС Матрикс“, въз основа на който е образувано заповедно производство по чл.410 от ГПК със заявител дружеството и длъжници Ф.Х.С. и Т. С. Т.. Т.е. това е заявлението по чл.410, доставено от пощенски оператор „М и МБ Експрес“ в ШРС на 26.05.2022г., но изпратено на 25.05.2022г. от заявителя. С определението си от 05.09.2023г. настоящата инстанция се е произнесла по неоснователността на възражението на въззиваемата страна за преклудирание възможността за събиране на доказателствата досежно спазването на срока по чл.147, ал.1 от ЗЗД. Следва да се добави и че съгласно постановките на ТР№4/2014г. на ОСГТК, т.46, срокът по чл. 147, ал. 1 ЗЗД е преклузивен и за спазването му се следи служебно от съда, поради което и правилата за настъпване на преклузия досежно същия не намират приложение.

Съдът намира за неоснователно твърдението на ответната страна, че договорът за кредит не съдържал посочените в чл.22 вр. с чл.11 от ЗПК реквизити, което водело до недействителността му. Процесният договор е сключен на 25.11.2009г., при действието на

ЗПК/отм./, поради което и разпоредбите на ЗПК /обн., ДВ, бр. 18 от 5.03.2010г./ не намират приложение за него. Неоснователно е и твърдението, че договорът се явявал нищожен като противоречащ на закона и добрите нрави, с оглед прекомерния размер на договорената лихва, неустойка и ГПР, а и в случая не се сочат конкретни съображения. Само за пълнота следва да се отбележи, че размерът на уговорената лихва е под 30%, а на ГПР- под границата, сочена в чл.19, ал.4 от ЗПК/ ДВ, бр. 35 от 2014 г., в сила от 23.07.2014г./, въпреки, че договорът е сключен още на 25.11.2009г.. В случая не се претендира и дължимост на неустойка.

Действително, доколкото се касае до договор за потребителски кредит, съдът е длъжен да следи служебно за наличието на неравноправни клаузи в последния, дори и такова възражение да не е било направено от потребителя, но в случая съдържанието на договора не налага извод, че клаузите се явяват неравноправни по смисъла на чл. 143 и сл. от ЗЗП/в редакцията му към датата на сключване на договора/.

Досежно възраженията на ответната страна за липса на уведомяването ѝ за извършената цесия, следва да се посочи, че с писмо, връчено на ответницата при условията на чл. 20 от процесния договор, същата е била уведомена за прехвърляне на вземанията на цедента "Юробанк България" АД по договор № FL504066 от 25.11.2009г., на цесионера "ЕОС Матрикс" ЕООД, съгласно чл. 99, ал. 4 ЗЗД, на 17.02.2022г. – датата, на която пощенският оператор е удостоверил, че същото е върнато като непотърсено. Клаузата за фингирано връчване е в съответствие с прогласения в чл. 9 ЗЗД принцип на свобода на договарянето /решение № 229/03.04.2014 г. по т. д. № 956/2012г., Пт.о./, като с достигането на волеизявлението на кредитора до адреса на ответницата, последното е породило целените правни последици – същата е била уведомена за извършената цесия. Доказателства, че кредиторът е разполагал с друг адрес на длъжника, по делото не са налице. С оглед тези обстоятелства кредиторът е действал добросъвестно и при полагане на дължимата се грижа. Само за пълнота следва да се отбележи, че дори и да беше налице хипотеза на ненадлежно връчване на съобщението по чл. 99, ал. 4 ЗЗД преди подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, предвид факта, че същите са получени от ответницата заедно с преписа от исковата молба по делото., правните последици на същите следва да бъдат зачетени на основание чл. 235, ал. 3 ГПК.

Предвид изложеното и съобразно заключението на ССЕ, следва да се приеме, че кредиторът по договора за потребителски кредит от 25.11.2009г. има изискуемо вземане по него срещу ответницата, в качеството ѝ на поръчител, за сумите: 1650.98лв.– главница; 1315.08лв. – договорна лихва за периода от 25.12.2014г. до 10.12.2020г.; 82.50лв. - мораторна лихва за периода 26.11.2021г. до 25.05.2022г./претенцията за лихва е в размер под установения от вещото лице по ССЕ/, което обуславя основателността на заявените от ищцовото дружество икове по чл. 422, ал. 1 ГПК във връзка с чл. 415, ал. 1, ГПК в претендираните размери. Следва да се посочи, че при изготвяне на заключението, вещото лице е съобщило извършените плащания, за които са представени вносни бележки по делото, както и още четири плащания, за които няма представени вносни бележки, но

същите са били отразени в счетоводството на банката. Ответната страна не е ангажирала доказателства досежно изгодния за нея факт-извършено погасяване на задълженията по договора изцяло.

Не рефлектира върху извода на съда за дължимост на сумите обстоятелството, че тъй като дружеството не представило счетоводна справка, отразяваща начина на осчетоводяването и отразяването на вземането по договор за потребителски кредит № FL504066 от 25.11.2009 г. в счетоводната система на „ЕОС Матрикс“ ЕООД, вещото лице не можело да даде заключение относно това, дали сумите, които се претендират, са осчетоводени съобразно ЗСч. Такова изискване законът не поставя за действителността на извършена цесия.

Предвид изложеното първоинстанционното решение следва да бъде отменено и вместо него постановено друго, с което заявените установителни претенции бъдат уважени.

С оглед изхода по спора, безпредметно се явява произнасянето на съда касателно депозираната частна жалба, доколкото разноси на ответната страна не се следват.

На основание чл.78, ал.1 от ГПК, въззиваемата следва да бъде осъдена да заплати на жалбоподателя, деловодни разноси в размер на 507.66лв. за първа инстанция, деловодни разноси в размер на 84.31лв. за настоящата инстанция, както и направените в заповедното производство разноси в размер на 60.97лв./съгласно представения списък на разноските/.

Водим от горното и на основание чл.271 от ГПК, Шуменският окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯВА решение №253 от 06.04.2023г. по гр.д.№2022/2022г. на ШРС, изменено в частта за разноските с определение №1101/11.05.2023г., поправено с определение №1528/03.07.2023г., като вместо него постановява:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените от “ЕОС МАТРИКС” ЕООД-гр. С..., ЕИК..., съдебен адрес:гр.В.Т..., чрез адв.М.Х. при ВТАК, против Т. С. Т. с ЕГН***** от гр.Ш.... съдебен адрес: гр.В..., чрез адв.Р.Д. при ВАК, установителни искиове по реда на чл. 422, ал. 1 от ГПК, че Т. С. Т. дължи на дружеството сумата от 1 650.98лв., представляваща главница за неизплатено задължение по договор за потребителски кредит № FL504066 от 25.11.2009 г. , сумата от 1315.08лв., представляваща договорна лихва за периода 25.11.2009г. до 25.11.2021г., 82.50лв., представляваща мораторна лихва за периода 26.11.2021г. до 25.05.2022г., както и законната лихва върху претендираната главница, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – 26.05.2022 г. до окончателното изплащане на сумата, за които вземания е била издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК № 573/06.06.2022 г. по ч.гр.д.№1095/2022 г. по описа на ШРС.

ОСЪЖДА Т. С. Т. да заплати на “ЕОС МАТРИКС” ЕООД-гр. София деловодни

разноски в размер на 507.66лв. за първа инстанция, деловодни разноски в размер на 84.31лв. за настоящата инстанция, както и направените в заповедното производство разноски в размер на 60.97лв..

На основание чл.280, ал.3 от ГПК, решението не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____